

[Sven Skovmand]

hensyn end dem, der repræsenteres af Allerød kommune. Når IBM-centeret engang er blevet etableret, vil der være to slags medarbejdere: de, der kommer dertil i bil – og de bor hovedsagelig i nærheden af Allerød; de har ingen problemer under nogen omstændigheder – og de, der kommer med tog og bus, de ansatte af lavere grader. De bor alle mulige andre steder i Københavnsområdet, og mange af dem ville have meget lettere ved at komme til Høje-Tåstrup, end de får ved at komme til Allerødgård, og dér synes jeg ministeren bør tage i betragtning, at hovedstadsområdet er det eneste sted i landet, hvor vælgerne ikke har mulighed for at straffe de regionale organisationer ved det følgende valg, for der findes ikke et folkevalgt råd i hovedstadsområdet, og det gør det særlig vigtigt, at man gør planen til det væsentlige.

Som det allersidste vil jeg sige, at det, ministeren sagde om arbejdsdelingen mellem folketing og minister, kan jeg et langt stykke hen ad vejen være enig i, men der findes endnu en mulighed, og den er, at folketinget stiller et mistillidsvotum til den minister, der ikke administrerer på en måde, der er i overensstemmelse med folketingets flertal.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Ministeren sagde én ting i sit svar, som jeg specielt bed mærke i. Han sagde noget i stil med: væsentligt for mig er, at virksomhederne har valgmuligheder. Ønsker de at placere sig i nordområderne, skal de have lov til det.

Jeg er ked af, at jeg ikke har taget PHs gamle, meget flotte og kløgtige digt om København med, for jeg ville meget gerne nu kunne gå ned og give ministeren det. Han har virkelig brug for at bruge hovedet og brug for at tænke sig om og brug for at få noget inspiration om, hvad planlægning egentlig er for noget. For jeg synes, dette her vidner om, at ministeren overhovedet ikke har noget forhold til planlægning ud over det platte forhold, der går ud på, at virksomhederne, hvis de gerne vil placere sig i nordområderne, selvfølgelig skal have lov til det, for vi lever jo af erhvervslivet. Med den holdning kan man i virkeligheden lige så godt nedlægge enhver form for regionplan, for så har den ikke anden berettigelse, end at den skal bilde os og borgerne ind, at her gør vi sandelig et seriøst stykke arbejde for at vare-

tage nogle planmæssige interesser, for at det hele ikke skal være kaos, for at der skal være nogle naturområder.

Jeg kan give hr. Sven Skovmand så inderlig ret i, at det, lige præcis når vi snakker om hovedstadsområdet, ikke er ligegyldigt, om man placerer erhvervsvirksomheder i en af de grønne kiler. Vi er ikke ligefrem overbelastede med grønne kiler og grønne områder i hovedstadsområdet, og så er det fuldstændig rablende vanvittigt at udlægge de få muligheder, der er, til erhvervsområder.

Jeg synes, det er utrolig farligt, hvis vi accepterer, at ministerens beføjelser i disse sager bare skal være at være et kritikløst gummistempel for de lokale myndigheders interesser, og det er i virkeligheden det, der er sket i denne situation. Det er klart, at Allerød kommune har en snæver og egoistisk interesse i at få en virksomhed placeret i den kommune; det har de andre kommuner også – selvfølgelig har de det. Hvis man bare siger: ja men så passer de det sely, og det er helt fint, så har ministeren i virkeligheden ikke anden rolle tilbage end at være det dér kritikløse gummistempel.

Så kan man sige: ja men kunne man forvente andet af den nuværende miljøminister? Det vil jeg ikke tage stilling til nu. Det, jeg vil tage stilling til, er, at man kan forvente noget andet af folketingets flertal, og det mener jeg i virkeligheden er det eneste, som ministeren har respekt for. Han har ikke særlig meget respekt for ord i denne sammenhæng, men han har derimod respekt for et flertal, der siger: den går simpelt hen ikke, nu standser vi denne metode, og det gør vi effektivt. Derfor opfordrede både SF og VS socialdemokratiet og de radikale til i sin tid, da vi havde det oppe i samråd, at stå fast på den politiske holdning, de havde. De havde en politisk holdning, og de havde også givet udtryk for den inden samrådet, nemlig at de ikke ønskede det pågældende byggeri placeret på Ny Allerødgård-grunden.

Der var så tre muligheder. Den ene mulighed bestod i, at ministeren ville forstå, at der var et flertal – det burde han have forstået længe inden – og så lave om på sin beslutning. Det ville ministeren ikke, og han forklarede sig bl.a. med juristeri. Den anden mulighed var at lave en mistillidsafstemning. Det var vi helt klar over ville blive et problem for de radikale. Den tredje mulighed